

LAURELL K. HAMILTON

CIRCUL DAMNAȚILOR

Traducere de Florin Mircea Tudor

Laurell K. Hamilton s-a născut la 19 februarie 1963. Are o diplomă în limba engleză și una în biologie. În prezent, locuiește împreună cu familia în St. Louis, Missouri.

A fost fascinată de mică de partea întunecată a lucrurilor, iar înainte să devină atât de ocupată cu scrisul, s-a oferit voluntară la un centru de adăpost pentru animale.

Remarcabil este faptul că reușește să combine cu succes elemente de mister, fantasy, magia, dragostea și horrorul.

Mulțumiri

Suspecților obișnuiți: soțului meu, Gary, și celor de la Alternate Historians, M. C. Sumner, Deborah Millitello, Marella Sands, Robert K. Sheaff. Mult noroc în casa cea nouă, Bob. Îți vom simți lipsa.

1

Sîngele de pui mi se uscaser sub unghii. Cînd trăiești din readucerea la viață a morților trebuie să verși și puțin sînge. Mi se lipise de față și de mîini în straturi succesive. Încercasem să curăț zonele cele mai vizibile înainte de această întîlnire, dar anumite lucruri se pot rezolva numai sub duș. Am sorbit din cana personalizată de cafea cu inscripția „Dacă mă enervezi, suporti consecințele“ și am privit către cei doi bărbați așezați în fața mea.

Domnul Jeremy Ruebens era scund, negricios și țîfnos. Nu-l văzusem niciodată altfel decît încrunțat sau vorbind cu voce ridicată. Trăsăturile sale mărunte erau concentrate în mijlocul feței, de parcă o mîină gigantică le zdrobise înainte ca argila să se întărească. Mîinile netezeau fără întrerupere reverul hainei, cravata albastru închis, acul de cravată și gulerul cămășii albe. Pentru o secundă, mîinile i se odihneau în poală, apoi își începeau din nou dansul — haină, cravată, ac, guler, poală. M-am gîndit că poate aș mai rezista să-l privesc foindu-se de încă cinci ori înainte de a implora îndurare și a-i promite orice mi-ar fi cerut.

Cel de-al doilea bărbat se numea Karl Inger. Nu-l mai întîlnisem niciodată. A avea un pic peste un metru optzeci. Cîtă vreme stătuse în picioare, ne dominase atît pe mine, cît și pe Ruebens. Masa ondulată de păr roșu, tuns scurt, se potrivea perfect cu fața mare. Favoriții cît se poate de respectabili se continuau cu una din cele mai stufoase mustați pe care le văzusem vreodată. Totul era frumos aranjat și bine îngrijit, cu excepția părului rebel. Poate nu dormise bine sau nu se pieptănase îndeajuns.

Mîinile lui Ruebens își executau dansul nesfîrșit pentru a patra oară. Am hotărît că patru era de ajuns pentru mine.

Îmi venea să dau ocol biroului, să-i înșfac mîinile și să strig: „Oprește-te!“, dar m-am gîndit că ar fi fost cam nepoliticos, chiar și din partea mea. Așa că am spus:

— Nu-mi amintesc să te fi văzut atît de neliniștit, Ruebens.

Îmi aruncă o privire fugară.

— Neliniștit?

Am făcut semn către mîinile care își continuau circuitul nesfîrșit. Se încruntă și își puse mîinile pe genunchi. Rămaseră acolo, nemișcate. Autocontrol dus la perfecție.

— Nu sînt neliniștit, domnișoară Blake.

— D-ră* Blake. Și de ce ești atît de nervos, domnule Ruebens? am întrebat, sorbind din cafea.

— Nu sînt obișnuit să cer ajutor din partea unor persoane ca dumneata.

— Persoană ca mine?

Bărbatul își drese brusc glasul.

— Doar știi despre ce vorbesc.

— Nu, domnule Ruebens, nu știu.

— Ei bine, o regină a zombilor... Se întrerupse la mijlocul frazei. Mă simțeam din ce în ce mai enervată, lucru care mi se citea probabil pe față. N-am vrut să te jignesc, zise el cu o voce moale.

— Dacă ai venit doar să mă faci în toate felurile, atunci cară-te dracului din biroul meu. Dacă chiar ai de discutat afaceri, vorbește, apoi cară-te dracului din biroul meu.

Ruebens se ridică.

* Miss Blake — Ms. Blake. Forma Ms. (d-ră) nu are corespondent în limba română, fiind o adresare neutră folosită de obicei în relații profesionale și sociale, care nu face referire la starea civilă a persoanei respective; este echivalentul formei Mr. (domnule). În schimb, forma Miss (domnișoară) este folosită pentru a indica o persoană necăsătorită, fiind utilizată în multe țări, inclusiv la noi. De aceea în traducerea de față vom folosi doar forma „domnișoară“. (n. tr.)

— Ți-am spus că n-o să ne ajute.

— Ce anume să vă ajut să faceți? Nu mi-ați spus absolut nimic pînă acum.

— Poate ar trebui totuși să-i spunem de ce am venit, zise Inger. Vocea îi era plăcută, cu un timbru adînc și răsunător, de bas.

Ruebens trase cu putere aer în piept, apoi îl lăsă să iasă cu zgomot pe nas.

— Foarte bine. Se așeză din nou pe scaun. Ultima dată cînd ne-am întîlnit, eram membru al Ligii Ființelor Umane contra Vampirilor.

Am dat încurajator din cap, continuînd să sorb din cana de cafea.

— De atunci am pus bazele altui grup, Ființele Umane Prioritare. Avem aceleași țeluri ca și Liga Ființelor Umane contra Vampirilor, dar metodele noastre sînt mai directe.

M-am holbat la el. Principalul țel al FUV-ului era să-i declare din nou pe vampiri creaturi ilegale pentru a-i putea vîna ca pe animale. Mie îmi convenea. Pe vremuri eram ucigașă de vampiri, vînător, cum vreți să-i spuneți. Acum executam vampiri. Trebuia să am un ordin de execuție pentru a putea ucide un anumit vampir, altfel eram acuzată de crimă. Pentru a obține un astfel de ordin, trebuia să dovedești că vampirul respectiv era un pericol pentru societate, ceea ce însemna că trebuia să aștepti pînă ce acesta ucidea oameni. Cifra cea mai mică era de cinci ființe umane ucise, cea mai mare douăzeci și trei. O grămadă de cadavre. În vremurile bune de altădată puteai pur și simplu să ucizi un vampir de îndată ce îl vedeai.

— Ce înseamnă exact „metode mai directe“?

— Știi ce înseamnă, răspuse Ruebens.

— Nu, am replicat eu, nu știu.

Cred că știam, dar trebuia s-o spună el clar și răspicat.

— FUV-ul nu a reușit să discrediteze vampirii prin mass-media sau prin manevre politice. Grupul nostru — Ființele Umane Prioritare — a fost înființat pentru a distruge toți vampirii.

Am zîmbit pe deasupra cîinii de cafea.

— Adică vrei să spui că intenționați să uciideți pînă și ultimul vampir existent în Statele Unite?

— Acesta este țelul nostru, răspunse Ruebens.

— Asta e crimă.

— Ai ucis vampiri. Chiar crezi că este o crimă?

A venit rîndul meu să trag cu putere aer în piept. Acum cîteva luni aș fi răspuns „nu“. Dar acum... pur și simplu nu știam.

— Nu mai sînt sigură de acest lucru, domnule Ruebens.

— Domnișoară Blake, dacă noua lege intră în vigoare, vampirii vor avea drept de vot. Nu te sperie acest lucru?

— Ba da.

— Atunci, ajută-ne.

— Nu te mai ascunde după deget, Ruebens; spune-mi odată ce vrei.

— Foarte bine. Vrem să știm locul în care se odihnește în timpul zilei Vampirul-Suprem al Orașului.

Pur și simplu l-am privit cîteva secunde.

— Vorbești serios?

— Cît se poate de serios, domnișoară Blake.

A trebuit să zîmbesc.

— Și ce te face să crezi că aș ști locul în care se odihnește în timpul zilei Stăpînul Orașului?

De data asta, cel care a răspuns la întrebare a fost Inger.

— Zău așa, domnișoară Blake. Dacă noi recunoaștem că pledăm pentru crimă, atunci ai putea recunoaște și dumneata că îl cunoști pe Stăpînul Orașului.

Un zîmbet ușor i se întipărise pe față.

— Spune-mi de unde ai obținut informația și atunci poate o voi confirma, poate nu.

Zîmbetul i se lărgi puțin.

— Acum cine încearcă să se ascundă după deget?

Drept la țintă!

— Și ce s-ar întîmpla dacă aș recunoaște că îl cunosc pe Stăpîn?

— Spune-ne doar locul în care el se odihnește în timpul zilei, zise Ruebens, aplecîndu-se înainte cu o expresie lacomă, aproape lascivă, întipărită pe față.

Nu mă simțeam măgulită. Nu eu îl excitam, ci gândul de a-l trage în țeapă pe Stăpînul Orașului.

— De unde știi că Stăpînul este un „el“?

— A fost un articol publicat în *Post-Dispatch*. Reporterul a avut grijă să nu menționeze vreun nume, dar se înțelegea limpede că respectiva creatură era un bărbat, rosti Ruebens.

M-am întrebat cum i-ar plăcea lui Jean-Claude să fie numit „creatură“. Mai bine să nu aflu.

— Și dacă v-aș da adresa, atunci v-ați duce acolo și ce-ați face... i-ați înfige un țăruș în inimă?

Ruebens aprobă din cap. Inger zîmbi.

Am scuturat din cap.

— Nu prea cred.

— Deci refuzi să ne ajuți? întrebă Ruebens.

— Nu. Pur și simplu nu știu locul în care se odihnește în timpul zilei.

M-am simțit ușurată că am putut să spun adevărul.

— Minți pentru a-l proteja, afirmă Ruebens. Fața i se întuneca tot mai mult în timp ce riduri adînci îi apăreau pe frunte.

— Chiar nu știu, domnule Ruebens, domnule Inger. Dacă doriți să vă readuc la viață vreun mort sub formă de zombi, atunci putem discuta; altfel...

Am lăsat fraza neterminată și le-am adresat zîmbetul cel mai profesional de care eram capabilă. N-au părut cîtuși de puțin impresionați.

— Am fost de acord să te întîlnim la această oră imposibilă și să plătim o sumă frumușică pentru consultație. Mi se pare că cel puțin ar trebui să fii politicoasă.

Am vrut să spun „Voi ați început“, dar ar fi sunat copilărește.

— V-am oferit cafea. Ați refuzat.

Ruebens se încruntă și mai mult, riduri ușoare de furie apărînd în jurul ochilor.

— Așa îți tratezi toți... clienții?

— Ultima dată cînd ne-am întîlnit, m-ai făcut o cățea care iubește zombii. Nu îți datorez nimic.

— Ne-ai luat banii.

— Șeful meu a făcut asta.

— Am acceptat să te întâlnim în zori, domnișoară Blake. Am putea ajunge cu siguranță la o înțelegere...

Nu dorisem cîtuși de puțin să mă întâlnesc cu Ruebens, dar fusesem oarecum obligată după ce Bert le luase banii. Stabilisem întâlnirea în zori, după obișnuita mea noapte de muncă, dar înainte de a mă duce la culcare. Astfel mă puteam duce acasă pentru opt ore de somn neîntrerupte. Să fie sculat Ruebens din somn, nu eu!

— Ai putea afla locul în care se retrage Stăpînul Orașului în timpul zilei? întrebă Inger.

— Probabil, dar și dacă aș face-o, tot nu ți l-aș spune.

— De ce nu?

— Pentru că este în cîrdășie cu el, interveni Ruebens.

— Ssst, Jeremy!

Ruebens deschise gura să protesteze, dar Inger zise:

— Jeremy, te rog, în numele cauzei...

Ruebens se luptă vizibil să-și înghită mînia, dar reuși în cele din urmă. Auto-control, nu glumă!

— De ce nu, domnișoară Blake? Privirea lui Inger era foarte serioasă, iar zîmbetul amabil îi dispărea treptat de pe față așa cum se topește gheața.

— Am mai ucis vampiri-supremi, dar nici unul cu un țârș.

— Atunci cum?

Am zîmbit.

— Nu, domnule Inger, dacă vrei lecții despre uciderea vampirilor, atunci va trebui să le iei din altă parte. Aș putea fi acuzată de complicitate la crimă doar răspunzîndu-vă la întrebări.

— Dacă am avea un plan mai bun, ne-ai spune? se interesă Inger.

Am reflectat cam un minut. Jean-Claude mort, mort de-a binelea. Viața mi-ar deveni cu siguranță mai ușoară, dar... dar.

— Nu știu, am răspuns.

— De ce nu?

— Pentru că sînt sigură că te va ucide. Nu servesc monștrilor pe tavă ființe umane, domnule Inger, nici chiar pe acelea care mă urăsc.

— Dar nu te urîm, domnișoară Blake.

Am arătat cu cana de cafea spre Ruebens.

— Poate dumneata n-o faci, dar el da.

Ruebens îmi aruncă o privire fulgerătoare. Cel puțin n-a încercat să nege.

— Dacă punem la punct un plan mai bun, putem sta din nou de vorbă? întrebă Inger.

Am privit fix în ochii mici și furioși ai lui Ruebens.

— Desigur, de ce nu?

Inger se ridică în picioare și îmi întinse mîna.

— Mulțumesc, domnișoară Blake. Ne-ai fost de mare ajutor.

Mîna sa o acoperi complet pe a mea. Era un bărbat masiv, dar nu încercă să-și folosească statura pentru a mă face să mă simt în dezavantaj. Am apreciat acest fapt.

— Data viitoare cînd ne vom întîlni, Anita Blake, vei fi mult mai cooperantă, declară Ruebens.

— Mi se pare mie sau mă ameninți, Jerry?

Ruebens zîmbi într-un mod neplăcut.

— Anita, membrii grupului nostru sînt de părere că scopul scuză mijloacele.

Mi-am descheiat jacheta mov cardinal care ascundea tocul de umăr cu Browningul de 9 mm. Cureaua subțire, neagră, a fusteii purpurii era destul de solidă pentru a fi trecută prin tocul de umăr. Eleganță de terorist.

— Jerry, sînt de aceeași părere cînd se pune problema supraviețuirii.

— Dar nu am sugerat folosirea violenței, replică Inger.

— Nu, dar bătrînu' Jerry, aici de față, tocmai se gîndește la așa ceva. Pur și simplu vreau ca atît el, cît și restul micului vostru grup să creadă că vorbesc serios. Legați-vă de mine și oamenii vor începe să moară.

— Avem destui adepți, iar dumneata ești doar una singură, declară Ruebens.

— Așa o fi, dar cine va muri primul?

— Ajunge cu prostiile, Jeremy, domnișoară Blake. N-am venit să te amenințăm, am venit să-ți cerem ajutorul. Vom pune la punct un plan mai bun și vom discuta din nou cu dumneata.

— Dar să nu-l aduci și pe el.

— Bineînțeles, răspuse Inger. Haide, Jeremy. Inger deschise ușa. Țăcănitul tastelor calculatorului răsună din secretariat. La revedere, domnișoară Blake.

— La revedere, domnule Inger, a fost o întâlnire cu adevărat neplăcută.

Ruebens se opri în prag și șuieră spre mine:

— Ești o monstruozitate în fața lui Dumnezeu.

— Iar Iisus te iubește și pe tine, am replicat eu, zîmbind.

Ruebens trînti ușa în urma lui. Ce copilărește.

M-am așezat pe marginea biroului și am așteptat pentru a fi sigură că plecaseră înainte de a părăsi la rîndul meu clădirea. Nu credeam că vor încerca ceva în parcare, dar chiar nu voiam să încep să împușc oameni. Oh, aș face-o dacă aș fi nevoită, dar era de preferat să evit acest lucru. Sperasem ca simpla prezență a pistolului să-l facă pe Ruebens să bată în retragere. În schimb, se părea că mai mult îl scosese din sărite. Mi-am rotit de câteva ori gîtul, încercînd să mă relaxez un pic. Fără succes.

Acum mă puteam duce acasă, puteam face un duș urmat de opt ore de somn neîntrerupt. Superb. Pagerul a țiuit brusc. Am sărit în sus de parcă aș fi fost înțepată. Nervoasă? Eu?

Am apăsat butonul pagerului și numărul apărut pe ecran m-a făcut să oftez din greu. Poliția. Mai exact Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale. Echipa-fantomelor. Membrii ei se ocupau de toate crimele care aveau legătură cu supranaturalul în Missouri. Eu eram expertul lor civil în problema monștrilor. Lui Bert îi plăcea faptul că eram pe statul lor de plată, dar, mai mult decît atît, adora publicitatea care mi se făcea.

Pagerul țiuie din nou. Același număr.

— Rahat, am rostit eu cu o voce moale, te-am auzit de prima dată, Dolph.

M-am gândit să mă prefac că ajunseseam deja acasă, că închiseseam pagerul și eram deci indisponibilă. N-am făcut-o. Dacă sergentul-detectiv Rudolf Storr mă suna imediat după ivirea zorilor, atunci avea nevoie de părerea mea profesională. La naiba!

Am sunat la numărul respectiv și, după ce am fost redirecționată printr-o serie de alte clicuri, am auzit în cele din urmă vocea lui Dolph. Părea subțire și îndepărtată. Nevastă-sa îi luase un telefon de mașină de ziua lui. Trebuie să fi fost aproape de limita extremă a puterii de acoperire. Era totuși mai bine decât să vorbesc cu el prin stația de radio a poliției, caz în care suna a conversație într-o limbă necunoscută.

— Salut, Dolph, ce s-a întâmplat?

— O crimă.

— Ce fel de crimă?

— De tipul care necesită părerea ta profesională.

— E al naibii de devreme pentru a ne juca de-a întrebările. Spune-mi doar ce s-a întâmplat.

— Te-ai sculat cu fața la cearșaf sau ce?

— Nici nu m-am culcat încă.

— Te compătimesc, dar mișcă-ți fundu' încoace. Se pare că ne-am pricopsit cu o victimă a unui vampir.

Am tras cu putere aer în piept și am expirat încet.

— Rahat.

— Se poate spune și așa.

— Dă-mi adresa, i-am cerut eu.

Mi-a dat-o. Undeva dincolo de fluviu, prin păduri, la dracu-n praznic, undeva în cartierul Arnold. Biroul meu era chiar lângă Olive Boulevard. Mă aștepta un drum de vreo patruzeci și cinci de minute cu mașina. Numai dus. Grozav!

— Vin cât pot de repede.

— Te așteptăm, zise Dolph și întrerupse legătura.

Nu m-am deranjat să spun „la revedere“ tonului de telefon. Victima unui vampir. O astfel de crimă nu rămânea niciodată singură. Victimele erau precum cartofii prăjiți — o dată gustate de un vampir, acesta nu mai putea

renunța la ele. Problema era câți oameni aveau să mai moară înainte de a-l prinde pe vinovat?

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu voiam să mă duc pînă în cartierul Arnold. Nu voiam să mă holbez la cadavre înainte de micul dejun. Voiam să mă duc acasă. Dar, într-un fel, știam că Dolph n-avea cum să înțeleagă. Polițiștii nu prea au simțul umorului atunci cînd anchetează o crimă. Dacă mă gândesc mai bine, la fel se întîmplă și cu mine.

2

Cadavrul bărbatului zăcea pe spate, palid și gol în lumina slabă a dimineții. Chiar cuprins de nemișcarea morții, corpul încă arăta bine, se vedea că făcuse multe exerciții fizice, poate jogging. Părul lung, auriu, contrasta cu iarba încă verde a peluzei. Pielea netedă a gâtului era străpunsă de două urme vizibile de canini. Brațul drept era înțepat la încheietura cotului, acolo de unde doctorul ia sânge. Pielea de la încheietura stângă era sfișiată ca și cum ar fi fost sfițecată de un animal. Oasele albe reflectau lumina slabă.

Măsurasem mușcăturile cu ruleta. Erau de mărimi diferite. Lăsate de cel puțin trei vampiri, dar aș fi pus pariu pe orice că fuseseră cinci. Un stăpîn și turma sau haita lui sau cum naibii s-o fi chemînd un grup de vampiri.

Iarba era udă din cauza ceții de dimineață. Umezeala trecuse prin salopeta pe care o purtam pentru a-mi proteja hainele. Pantofi sport Nike, negri, și mănuși chirurgicale completau îmbrăcămintea mea obișnuită la locul unei crime. Un timp purtasem pantofi sport albi, dar petele de sânge se vedeau prea ușor pe ei.

Mi-am cerut scuze în gînd pentru ce urma să fac, apoi am desfăcut picioarele cadavrului. S-au mișcat ușor, rigiditatea nu se instaurase încă. Pariam că nu era mort de mai mult de opt ore, un timp încă insuficient pentru instaurarea rigidității cadaverice. Sperma se uscăse pe organele genitale, acum zbîrcite. O ultimă bucurie înainte de moarte. Vampirii nu-l curățaseră. Pe partea interioară a coapselor, aproape de vintre, alte urme de canini. Nu fuseseră făcute

cu aceeași sălbăticie ca la încheietura mâinilor, dar nu erau nici prea îngrijite.

Nici o urmă de sânge pe pielea din jurul rănilor, nici măcar la încheietură. Șterseseră sângele? Oriunde fusese ucis, trebuia să fi curs o mulțime de sânge. Nici o șansă să-l fi curățat pe tot. Dacă am fi putut afla unde murise, am fi găsit cu siguranță tot felul de indicii. Însă pe ceea peluză bine tunsă din mijlocul unui cartier obișnuit nu existau nici un fel de indicii. Pariu! Abandonaseră cadavrul într-un loc la fel de arid și nefolositor precum partea întunecată a lunii.

Ceața plutea ca niște fantome în așteptare peste micul cartier rezidențial. Ceța se lăsase atât de aproape de pământ încât îți dădea impresia că pășei printr-o perdea de burniță. Picături mici de ploaie se lipiseră de cadavru în zonele în care ceața se condensase. Picături de ploaie mi se adunaseră în păr precum niște perle argintii.

Mă aflu în curtea din față a unei case mici, vopsite în verde cu dungi albe. Într-o parte se vedea un gard de sîrmă care delimita o curte din spate spațioasă. Era octombrie, dar iarba era încă verde. Coroana unui arțar se întindea peste casă. Frunzele sale aveau acea culoare portocaliu-gălbuie caracteristică speciei, părînd tăiate dintr-o limbă de foc. Ceța ajută la formarea acestei iluzii optice, iar culorile păreau să sîngereze în aerul umed.

De-a lungul străzii se înșirau alte căsuțe cu copaci scăldați în culori strălucitoare de toamnă și cu peluze verzi, bine întreținute. Era încă destul de devreme, așa că cei mai mulți oameni nu plecaseră încă la muncă, la școală sau oriunde altundeva. O mulțime destul de numeroasă era ținută la distanță de un cordon de polițiști în uniformă. Aceștia bătuseră țărui în pământ și prinseseră de ei obișnuita bandă galbenă cu „Trecerea interzisă“. Mulțimea se îngrămădea cît mai aproape posibil de bandă. Un băiat de vreo doisprezece ani, care reușise să se strecoare pînă în primul rînd, se holba la bărbatul mort cu niște ochi mari, căprui, cu gura deschisă într-un „ahh“ plin de uimire.